

ที่ สม ๐๐๐๓ / ๒๕๕

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
๔๒๒ ถนนพญาไท ปทุมวัน กรุงเทพฯ ๑๐๓๓๐

๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๑

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติจัดระเบียบการชุมนุมในที่สาธารณะ พ.ศ.

กราบเรียน ประธานสภาผู้แทนราษฎร

ตามที่ได้มีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเสนอร่างพระราชบัญญัติจัดระเบียบการชุมนุมในที่สาธารณะ พ.ศ. ให้สภาผู้แทนราษฎรพิจารณา นั้น

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้พิจารณาเห็นว่า สิทธิและเสรีภาพในการชุมนุมถือเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่บัญญัติรับรองไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยหลายฉบับ (ยกเว้นรัฐธรรมนูญในสมัยเผด็จการทหาร) และถือเป็นประเพณีการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย นอกจากนี้ สิทธิในการชุมนุมโดยสงบยังได้รับการรับรองตามกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง(ข้อ ๒๑) ที่ประเทศไทยเป็นภาคี ทั้งนี้ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีความเห็นว่า ร่างพระราชบัญญัติจัดระเบียบการชุมนุมในที่สาธารณะ พ.ศ. ข้างต้น มีเนื้อหาที่ขัดต่อหลักการและละเมิดสิทธิและเสรีภาพของประชาชนในการชุมนุมและการประชุม กล่าวคือ

๑. ตามหลักกฎหมายและปฏิญญาในสังคมประชาธิปไตย ไม่ว่าจะป็นรัฐธรรมนูญ หรือกฎหมายระหว่างประเทศ ได้บัญญัติรองรับหลักการของการชุมนุมดังกล่าว เป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชน การจำกัดสิทธิดังกล่าวเป็นเพียงข้อยกเว้นที่จะกระทำได้เฉพาะบางสถานการณ์ที่จำเป็นเท่านั้น ซึ่งหลักการนี้ได้รับการรับรองไว้ในรัฐธรรมนูญ และยึดถือปฏิบัติตลอดมา แต่ร่างกฎหมายดังกล่าวกลับมีนัยว่าสิทธิและเสรีภาพในการชุมนุมเป็นข้อยกเว้นที่ให้กระทำได้เมื่อได้รับอนุญาตจากรัฐเท่านั้น ซึ่งเท่ากับเป็นการล้มล้างหลักการอันเป็นสากลโดยสิ้นเชิง

๒. หลักการดังกล่าวในข้อ ๑ ศาลรัฐธรรมนูญได้เคยมีคำวินิจฉัยที่ ๑๑ / ๒๕๔๕ เมื่อวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๔๕ เรื่องประธานรัฐสภาขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย มาตรา ๒๐ แห่งร่างพระราชบัญญัติทางหลวง (ฉบับที่..) พ.ศ. ซึ่งบัญญัติให้เพิ่มความเป็นมาตรา ๔๖/๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ห้ามมิให้ผู้ใดชุมนุมกันในเขตทางหลวงในลักษณะที่เป็นการกีดขวางการจราจร หรืออาจเป็นอันตรายเสียหายแก่ยานพาหนะหรือผู้ใช้ทางหลวง เว้นแต่ได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้อำนวยการทางหลวงหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้อำนวยการทางหลวง ... ” ซึ่งศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า บทบัญญัติดังกล่าวขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และ

มาตรา ๔๔ (ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๐ ซึ่งใช้บังคับในขณะนั้น) เนื่องจากเป็นการจำกัดเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธ เพราะการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธเป็นเสรีภาพขั้นพื้นฐานของประชาชนตามที่รัฐธรรมนูญได้บัญญัติไว้

๓. นายคังกล่าวตามข้อ ๑ ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติว่า “ การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพมิได้” แต่ตามร่างพระราชบัญญัติจัดระเบียบการชุมนุมในที่สาธารณะ พ.ศ. มาตรา ๕ ที่บัญญัติว่า “ห้ามมิให้ดำเนินการชุมนุมในที่สาธารณะที่มีลักษณะใดลักษณะหนึ่ง เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาคำขออนุญาตชุมนุมในที่สาธารณะ” นั้น แสดงให้เห็นว่าการชุมนุมจะกระทำมิได้ต้องได้รับการอนุญาตจากคณะกรรมการดังกล่าวเท่านั้น อันเป็นการจำกัดสาระสำคัญของสิทธิเสรีภาพในการชุมนุม จึงไม่อาจกระทำมิได้

๔. การชุมนุม แสดงถึงการมีส่วนร่วมในการแสดงออกซึ่งความคิดเห็นและการเรียกร้องความต้องการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประชาชนที่ได้รับความเดือดร้อน ซึ่งอาจไม่มีสิทธิมีเสียงในกระบวนการทางการเมือง และไม่มีพื้นที่ในสื่อกระแสหลัก

๕. บทบัญญัติมาตรา ๘ ที่ว่าด้วยที่มาและองค์ประกอบของคณะกรรมการพิจารณาคำขออนุญาตชุมนุมในที่สาธารณะนั้น มาจากหน่วยงานด้านความมั่นคงของประเทศเป็นหลัก แสดงให้เห็นถึงเจตนารมณ์ของผู้ร่างพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว ถือเอาว่าการชุมนุมทุกประเภทขัดต่อความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง และส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของประเทศ ซึ่งโดยหลักการแล้วการชุมนุมเป็นเรื่องการใช้สิทธิและเสรีภาพตามระบอบประชาธิปไตยที่ถูกรองรับโดยรัฐธรรมนูญ และกติการะหว่างประเทศ ซึ่งเป็นมาตรฐานที่ทั่วโลกให้การยอมรับ

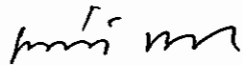
๖. บทบัญญัติมาตรา ๑๒ ว่าด้วยการสันนิษฐานว่าบุคคลที่ปราศรัย รวมถึงผู้ให้คำปรึกษาช่วยเหลือ ชักชวน ยุยง หรือสนับสนุน เป็นผู้จัดให้มีการชุมนุม ซึ่งจะเชื่อมโยงไปสู่บทกำหนดโทษตามมาตรา ๑๗ มาตรา ๑๘ และมาตรา ๑๕ นั้น เป็นการให้อำนาจเจ้าหน้าที่ของรัฐสามารถลิดรอนสิทธิของบุคคลต่างๆ ได้อย่างกว้างขวางตามอำเภอใจ

๗. บทบัญญัติมาตรา ๑๖ ว่าด้วยเจ้าหน้าที่หรือผู้ใช้อำนาจสลายการชุมนุม ไม่ต้องรับผิดชอบทางอาญา ในกรณีเป็นการปฏิบัติหน้าที่ในการสลายการชุมนุม โดยการสุจริต ไม่เกินกว่าเหตุ หรือไม่เกินความจำเป็น นั้น เป็นการขัดต่อหลักการตรวจสอบถ่วงดุลฝ่ายบริหาร และฝ่ายนิติบัญญัติ โดยฝ่ายตุลาการ และเป็นการลิดรอนสิทธิในการเข้าถึงความยุติธรรมของประชาชน บทบัญญัติดังกล่าวอาจมีผลทำให้เจ้าหน้าที่ผู้แก้อำนาจโดยปราศจากการตรวจสอบ และเป็นการตอกย้ำวัฒนธรรม “ผู้กระทำผิดลอยนวล”(Impunity) ซึ่งกำลังกัดกร่อนสังคมประชาธิปไตยไทยในขณะนี้

จากเหตุผลข้างต้น คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีข้อเสนอต่อรัฐสภา ดังนี้

๑. รัฐสภาไม่ควรรับหลักการร่างพระราชบัญญัติจัดระเบียบการชุมนุมในที่สาธารณะ พ.ศ.
 ๒. รัฐสภาควรระงับการผลักดันเพื่อให้มีการจัดทำร่างกฎหมายที่ส่งเสริมการใช้สิทธิเสรีภาพในการชุมนุมตามรัฐธรรมนูญ โดยรัฐมีหน้าที่อำนวยความสะดวกและคุ้มครองการใช้สิทธิดังกล่าวของประชาชน
- จึงกราบเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(นายเสน่ห์ จามริก)

ประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

สำนักคุ้มครองสิทธิมนุษยชน โทร ๐ ๒๒๑๕ ๒๕๘๐ ต่อ ๑๐๑๖ และ ๑๐๒๐

โทรสาร ๐ ๒๒๑๕ ๓๕๗๒

ที่ สม ๐๐๐๓ / ๒๕๕๑

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
๔๒๒ ถนนพญาไท ปทุมวัน กรุงเทพฯ ๑๐๓๓๐

๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๑

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติจัดระเบียบการชุมนุมในที่สาธารณะ พ.ศ.

กราบเรียน ประธานวุฒิสภา

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. สำเนาหนังสือคณะกรรมการการทหาร วุฒิสภา ค่วนที่สุด ที่ สว(กมธ๒) ๐๐๑๐/๒๕๕๑
ลงวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๕๑

๒. สำเนาหนังสือสำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ค่วนที่สุด ที่ สม ๐๐๐๓/๒๕๕๑
ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๑

ตามที่ ได้มีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเสนอร่างพระราชบัญญัติจัดระเบียบการชุมนุมในที่
สาธารณะ พ.ศ. ให้สภาผู้แทนราษฎรพิจารณา และต่อมาคณะกรรมการการทหาร วุฒิสภา ได้เชิญประธาน
กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เข้าร่วมประชุมคณะอนุกรรมการรักษาความสงบเรียบร้อยภายในประเทศ
เพื่อให้ความเห็นต่อร่างพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว และสำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มี
หนังสือขอเลื่อนการชี้แจง ความละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย ๑ และ ๒ นั้น

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้พิจารณาเห็นว่า สิทธิและเสรีภาพในการชุมนุมถือ
เป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่บัญญัติรับรองไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยหลายฉบับ (ยกเว้นรัฐธรรมนูญใน
สมัยเผด็จการทหาร) และถือเป็นประเพณีการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย นอกจากนี้ สิทธิในการ
ชุมนุมโดยสงบยังได้รับการรับรองตามกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง(ข้อ ๒๑)
ที่ประเทศไทยเป็นภาคี ทั้งนี้ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีความเห็นว่า ร่างพระราชบัญญัติ
จัดระเบียบการชุมนุมในที่สาธารณะ พ.ศ. ข้างต้น มีเนื้อหาที่ขัดต่อหลักการและละเมิดสิทธิและเสรีภาพของ
ประชาชนในการชุมนุมและการประชุม กล่าวคือ

๑. ตามหลักกฎหมายและปทัสฐานในสังคมประชาธิปไตย ไม่ว่าจะป็นรัฐธรรมนูญ หรือ
กฎหมายระหว่างประเทศ ได้บัญญัติรับรองหลักการของการชุมนุมดังกล่าว เป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชน
การจำกัดสิทธิดังกล่าวเป็นเพียงข้อยกเว้นที่จะกระทำได้เฉพาะบางสถานการณ์ที่จำเป็นเท่านั้น ซึ่งหลักการนี้
ได้รับการรับรองไว้ในรัฐธรรมนูญ และยึดถือปฏิบัติตลอดมา แต่ร่างกฎหมายดังกล่าวกลับมีนัยว่าสิทธิและ
เสรีภาพในการชุมนุมเป็นข้อยกเว้นที่ให้กระทำได้เมื่อได้รับอนุญาตจากรัฐเท่านั้น ซึ่งเท่ากับเป็นการล้มล้าง
หลักการอันเป็นสากลโดยสิ้นเชิง

๒. หลักการดังกล่าวในข้อ ๑ ศาลรัฐธรรมนูญได้เคยมีคำวินิจฉัยที่ ๑๑ / ๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๕๕ เรื่องประธานรัฐสภาขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย มาตรา ๒๐ แห่งร่างพระราชบัญญัติทางหลวง (ฉบับที่...) พ.ศ. ซึ่งบัญญัติให้เพิ่มความเป็นมาตรา ๔๖/๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ห้ามมิให้ผู้ใดชุมนุมกันในเขตทางหลวงในลักษณะที่เป็นการกีดขวางการจราจร หรืออาจเป็นอันตรายเสียหายแก่ยานพาหนะหรือผู้ใช้ทางหลวง เว้นแต่ได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้อำนวยการทางหลวงหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้อำนวยการทางหลวง ...” ซึ่งศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า บทบัญญัติดังกล่าวขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๔๔ (ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๐ ซึ่งใช้บังคับในขณะนั้น) เนื่องจากเป็นการจำกัดเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธ เพราะการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธเป็นเสรีภาพขั้นพื้นฐานของประชาชนตามที่รัฐธรรมนูญได้บัญญัติไว้

๓. นัยดังกล่าวตามข้อ ๑ ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติว่า “การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพมิได้” แต่ตามร่างพระราชบัญญัติจัดระเบียบการชุมนุมในที่สาธารณะ พ.ศ. มาตรา ๕ ที่บัญญัติว่า “ห้ามมิให้ดำเนินการชุมนุมในที่สาธารณะที่มีลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ... เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาคำขออนุญาตชุมนุมในที่สาธารณะ” นั้น แสดงให้เห็นว่าการชุมนุมจะกระทำมิได้ต้องได้รับการอนุญาตจากคณะกรรมการดังกล่าวเท่านั้น อันเป็นการจำกัดสาระสำคัญของสิทธิเสรีภาพในการชุมนุม จึงไม่อาจกระทำมิได้

๔. การชุมนุม แสดงถึงการมีส่วนร่วมในการแสดงออกซึ่งความคิดเห็นและการเรียกร้องต้องการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประชาชนที่ได้รับความเดือดร้อน ซึ่งอาจไม่มีสิทธิมีเสียงในกระบวนการทางการเมือง และไม่มีพื้นที่ในสื่อกระแสหลัก

๕. บทบัญญัติมาตรา ๘ ที่ว่าด้วยที่มาและองค์ประกอบของคณะกรรมการพิจารณาคำขออนุญาตชุมนุมในที่สาธารณะนั้น มาจากหน่วยงานด้านความมั่นคงของประเทศเป็นหลัก แสดงให้เห็นถึงเจตนารมณ์ของผู้ร่างพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว ถือเอาว่าการชุมนุมทุกประเภทขัดต่อความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง และส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของประเทศ ซึ่งโดยหลักการแล้วการชุมนุมเป็นเรื่องการใช้สิทธิและเสรีภาพตามระบอบประชาธิปไตยที่ถูกรองรับโดยรัฐธรรมนูญ และกติการะหว่างประเทศ ซึ่งเป็นมาตรฐานที่ทั่วโลกให้การยอมรับ

๖. บทบัญญัติมาตรา ๑๒ ว่าด้วยการสันนิษฐานว่าบุคคลที่ปราศรัย รวมถึงผู้ให้คำปรึกษาช่วยเหลือ ชักชวน ยุยง หรือสนับสนุน เป็นผู้จัดให้มีการชุมนุม ซึ่งจะเชื่อมโยงไปสู่บทกำหนดโทษตามมาตรา ๑๗ มาตรา ๑๘ และมาตรา ๑๕ นั้น เป็นการให้อำนาจเจ้าหน้าที่ของรัฐสามารถลิดรอนสิทธิของบุคคลต่างๆ ได้อย่างกว้างขวางตามอำเภอใจ

๗. บทบัญญัติมาตรา ๑๖ ว่าด้วยเจ้าหน้าที่หรือผู้ใช้อำนาจสลายการชุมนุม ไม่ต้องรับผิดชอบทางแพ่ง ทางอาญา ในกรณีเป็นการปฏิบัติหน้าที่ในการสลายการชุมนุม โดยการสุจริต ไม่เกินกว่าเหตุ หรือไม่เกินความจำเป็น นั้น เป็นการขัดต่อหลักการตรวจสอบถ่วงดุลฝ่ายบริหาร และฝ่ายนิติบัญญัติ โดยฝ่ายตุลาการ และ

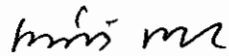
เป็นการลิดรอนสิทธิในการเข้าถึงความยุติธรรมของประชาชน บทบัญญัติดังกล่าวอาจมีผลทำให้เจ้าหน้าที่ดูแลอำนาจโดยปราศจากการตรวจสอบ และเป็นการตอกย้ำวัฒนธรรม “ผู้กระทำผิดลอยนวล”(Impunity) ซึ่งกำลังกัดกร่อนสังคมประชาธิปไตยไทยในขณะนี้

จากเหตุผลข้างต้น คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีข้อเสนอต่อรัฐสภา ดังนี้

๑. รัฐสภาไม่ควรรับหลักการร่างพระราชบัญญัติจัดระเบียบการชุมนุมในที่สาธารณะ พ.ศ.
๒. รัฐสภาควรจะต้องผลักดันเพื่อให้มีการจัดทำร่างกฎหมายที่ส่งเสริมการใช้สิทธิเสรีภาพในการชุมนุมตามรัฐธรรมนูญ โดยรัฐมีหน้าที่อำนวยความสะดวกและคุ้มครองการใช้สิทธิดังกล่าวของประชาชน ทั้งนี้ สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มีหนังสือแจ้งความเห็นต่อร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น ไปยังคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ วุฒิสภา ด้วยแล้ว

จึงกราบเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(นายเสน่ห์ จามริก)

ประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

สำนักคุ้มครองสิทธิมนุษยชน โทร ๐ ๒๒๑๕ ๒๕๘๐ ต่อ ๑๐๑๖ และ ๑๐๒๐

โทรสาร ๐ ๒๒๑๕ ๓๕๖๒

ที่ สม ๐๐๐๑ / ๐๗๙

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

๔๒๒ ถนนพญาไท ปทุมวัน กรุงเทพฯ ๑๐๓๓๐

๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๑

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติจัดระเบียบการชุมนุมในที่สาธารณะ พ.ศ.

กราบเรียน นายกรัฐมนตรี

ด้วยมีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเสนอร่างพระราชบัญญัติจัดระเบียบการชุมนุมในที่สาธารณะ พ.ศ. ให้สภาผู้แทนราษฎรพิจารณา นั้น

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้พิจารณาเห็นว่า สิทธิและเสรีภาพในการชุมนุมถือเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่บัญญัติรับรองไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยหลายฉบับ (ยกเว้นรัฐธรรมนูญในสมัยเผด็จการทหาร) และถือเป็นประเพณีการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย นอกจากนี้ สิทธิในการชุมนุมโดยสงบยังได้รับการรับรองตามกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง(ข้อ ๒๑) ที่ประเทศไทยเป็นภาคี ทั้งนี้ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีความเห็นว่า ร่างพระราชบัญญัติจัดระเบียบการชุมนุมในที่สาธารณะ พ.ศ. ข้างต้น มีเนื้อหาที่ขัดต่อหลักการและละเมิดสิทธิและเสรีภาพของประชาชนในการชุมนุมและการประชุม กล่าวคือ

๑. ตามหลักกฎหมายและปทัสฐานในสังคมประชาธิปไตย ไม่ว่าจะป็นรัฐธรรมนูญ หรือกฎหมายระหว่างประเทศ ได้บัญญัติรองรับหลักการของการชุมนุมดังกล่าว เป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชน การจำกัดสิทธิดังกล่าวเป็นเพียงข้อกเว้นที่จะกระทำได้เฉพาะบางสถานการณ์ที่จำเป็นเท่านั้น ซึ่งหลักการนี้ได้รับการรับรองไว้ในรัฐธรรมนูญ และยึดถือปฏิบัติตลอดมา แต่ร่างกฎหมายดังกล่าวกลับมีนัยว่าสิทธิและเสรีภาพในการชุมนุมเป็นข้อกเว้นที่ให้กระทำได้เมื่อได้รับอนุญาตจากรัฐเท่านั้น ซึ่งเท่ากับเป็นการล้มล้างหลักการอันเป็นสากลโดยสิ้นเชิง

๒. หลักการดังกล่าวในข้อ ๑ ศาลรัฐธรรมนูญได้เคยมีคำวินิจฉัยที่ ๑๑ / ๒๕๔๕ เมื่อวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๔๕ เรื่องประธานรัฐสภาขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย มาตรา ๒๐ แห่งร่างพระราชบัญญัติทางหลวง (ฉบับที่...) พ.ศ. ซึ่งบัญญัติให้เพิ่มความป็นมาตรา ๔๖/๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ห้ามมิให้ผู้ใดชุมนุมกันในเขตทางหลวงในลักษณะที่เป็นการกีดขวางการจราจร หรืออาจเป็นอันตรายเสียหายแก่ยานพาหนะหรือผู้ใช้ทางหลวง เว้นแต่ได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้อำนวยการทางหลวงหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้อำนวยการทางหลวง ...” ซึ่งศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า บทบัญญัติดังกล่าวขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๔๔ (ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๐ ซึ่งใช้บังคับในขณะนั้น) เนื่องจากการ

จำกัดเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธ เพราะการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธเป็นเสรีภาพขั้นพื้นฐานของประชาชนตามที่รัฐธรรมนูญได้บัญญัติไว้

๓. นายดังกล่าวตามข้อ ๑ ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๕วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติว่า “การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพมิได้” แต่ตามร่างพระราชบัญญัติจัดระเบียบการชุมนุมในที่สาธารณะ พ.ศ. มาตรา ๕ ที่บัญญัติว่า “ห้ามมิให้ดำเนินการชุมนุมในที่สาธารณะที่มีลักษณะใดลักษณะหนึ่ง เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาคำขออนุญาตชุมนุมในที่สาธารณะ” นั้น แสดงให้เห็นว่าการชุมนุมจะกระทำมิได้ต้องได้รับการอนุญาตจากคณะกรรมการดังกล่าวเท่านั้น อันเป็นการจำกัดสาระสำคัญของสิทธิเสรีภาพในการชุมนุม จึงไม่อาจกระทำได้

๔. การชุมนุม แสดงถึงการมีส่วนร่วมในการแสดงออกซึ่งความคิดเห็นและการเรียกร้องความต้องการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประชาชนที่ได้รับความเดือดร้อน ซึ่งอาจไม่มีสิทธิมีเสียงในกระบวนการทางการเมืองและไม่มีพื้นที่ในสื่อกระแสหลัก

๕. บทบัญญัติมาตรา ๘ ที่ว่าด้วยที่มาและองค์ประกอบของคณะกรรมการพิจารณาคำขออนุญาตชุมนุมในที่สาธารณะนั้น มาจากหน่วยงานด้านความมั่นคงของประเทศเป็นหลัก แสดงให้เห็นถึงเจตนารมณ์ของผู้ร่างพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว ถือเอาว่าการชุมนุมทุกประเภทขัดต่อความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง และส่งผลต่อความมั่นคงของประเทศ ซึ่งโดยหลักการแล้วการชุมนุมเป็นเรื่องการใช้สิทธิและเสรีภาพตามระบอบประชาธิปไตยที่ถูกรองรับโดยรัฐธรรมนูญ และกติการะหว่างประเทศ ซึ่งเป็นมาตรฐานที่ทั่วโลกให้การยอมรับ

๖. บทบัญญัติมาตรา ๑๒ ว่าด้วยการสันนิษฐานว่าบุคคลที่ปราศรัย รวมถึงผู้ให้คำปรึกษาช่วยเหลือ ชักชวน ชูธง หรือสนับสนุน เป็นผู้จัดให้มีการชุมนุม ซึ่งจะเชื่อมโยงไปสู่บทกำหนดโทษตามมาตรา ๑๗ มาตรา ๑๘ และมาตรา ๑๙ นั้น เป็นการให้อำนาจเจ้าหน้าที่ของรัฐสามารถลิดรอนสิทธิของบุคคลต่างๆ ได้อย่างกว้างขวางตามอำเภอใจ

๗. บทบัญญัติมาตรา ๑๖ ว่าด้วยเจ้าหน้าที่หรือผู้ใช้อำนาจสลายการชุมนุม ไม่ต้องรับผิดชอบทางแพ่ง ทางอาญา ในกรณีเป็นการปฏิบัติหน้าที่ในการสลายการชุมนุม โดยการสุจริต ไม่เกินกว่าเหตุ หรือไม่เกินความจำเป็น นั้น เป็นการขัดต่อหลักการตรวจสอบถ่วงดุลฝ่ายบริหาร และฝ่ายนิติบัญญัติ โดยฝ่ายตุลาการ และเป็นการลิดรอนสิทธิในการเข้าถึงความยุติธรรมของประชาชน บทบัญญัติดังกล่าวอาจมีผลทำให้เจ้าหน้าที่ดูแลอำนาจโดยปราศจากการตรวจสอบ และเป็นการตอกย้ำวัฒนธรรม “ผู้กระทำผิดลอยนวล”(Impunity) ซึ่งกำลังกัดกร่อนสังคมประชาธิปไตยไทยในขณะนี้

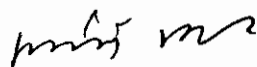
จากเหตุผลข้างต้น คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีข้อเสนอต่อรัฐบาล ดังนี้

๑. รัฐบาลควรผลักดันเพื่อให้รัฐสภาไม่ควรรับหลักการร่างพระราชบัญญัติจัดระเบียบการชุมนุมในที่สาธารณะ พ.ศ.

๒. รัฐบาลควรพิจารณาจัดทำร่างกฎหมายที่ส่งเสริมการใช้สิทธิเสรีภาพในการชุมนุมตามรัฐธรรมนูญ โดยรัฐมีหน้าที่อำนวยความสะดวกและคุ้มครองการใช้สิทธิดังกล่าวของประชาชน

จึงกราบเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(นายสนั่น งามริก)

ประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

สำนักคุ้มครองสิทธิมนุษยชน โทร ๐ ๒๒๑๕ ๒๕๘๐ ต่อ ๑๐๑๖ และ ๑๐๒๐

โทรสาร ๐ ๒๒๑๕ ๓๕๗๒

ที่ สม ๐๐๐๓ / ๒๐๑๖

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
๔๒๒ ถนนพญาไท ปทุมวัน กรุงเทพฯ ๑๐๓๓๐

๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๑

เรื่อง ความเห็นต่อร่างพระราชบัญญัติจัดระเบียบการชุมนุมในที่สาธารณะ พ.ศ.

เรียน ประธานคณะกรรมการการทหาร วุฒิสภา

อ้างถึง ๑. หนังสือคณะกรรมการการทหาร วุฒิสภา ค่วนที่สุด ที่ สว(กมธ๒) ๐๐๑๐/๗๑๖ ลงวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๕๑

๒. หนังสือสำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ค่วนที่สุด ที่ สม ๐๐๐๓/๒๑๖๕ ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๑

ตามหนังสือที่อ้างถึง ๑ คณะกรรมการการทหาร วุฒิสภา ได้เชิญประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เข้าร่วมประชุมคณะอนุกรรมการรักษาความสงบเรียบร้อยภายในประเทศ ในคณะกรรมการการทหาร เพื่อให้ความเห็นเกี่ยวกับการกำหนดกรอบและขอบเขตของการชุมนุม และร่างพระราชบัญญัติจัดระเบียบการชุมนุมในที่สาธารณะ พ.ศ. และตามหนังสือที่อ้างถึง ๒ สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ได้มีหนังสือขอเลื่อนการชี้แจงดังกล่าวออกไปก่อน ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้พิจารณาเห็นว่า สิทธิและเสรีภาพในการชุมนุมถือเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่บัญญัติรับรองไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยหลายฉบับ (ยกเว้นรัฐธรรมนูญในสมัยเผด็จการทหาร) และถือเป็นประเพณีการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย นอกจากนี้ สิทธิในการชุมนุมโดยสงบยังได้รับการรับรองตามกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง(ข้อ ๒๑) ที่ประเทศไทยเป็นภาคี ทั้งนี้ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีความเห็นว่า ร่างพระราชบัญญัติจัดระเบียบการชุมนุมในที่สาธารณะ พ.ศ. ข้างต้น มีเนื้อหาที่ขัดต่อหลักการและละเมิดสิทธิและเสรีภาพของประชาชนในการชุมนุมและการประชุม กล่าวคือ

๑. ความหลักกฎหมายและปทัสฐานในสังคมประชาธิปไตย ไม่ว่าจะเป็นรัฐธรรมนูญ หรือกฎหมายระหว่างประเทศ ได้บัญญัติรับรองหลักการของการชุมนุมดังกล่าว เป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชน การจำกัดสิทธิดังกล่าวเป็นเพียงข้อยกเว้นที่จะกระทำได้เฉพาะบางสถานการณ์ที่จำเป็นเท่านั้น ซึ่งหลักการนี้ได้รับการรับรองไว้ในรัฐธรรมนูญ และยึดถือปฏิบัติตลอดมา แต่ร่างกฎหมายดังกล่าวกลับมีนัยว่าสิทธิและเสรีภาพในการชุมนุมเป็นข้อยกเว้นที่ให้กระทำได้เมื่อได้รับอนุญาตจากรัฐเท่านั้น ซึ่งเท่ากับเป็นการล้มล้างหลักการอันเป็นสากลโดยสิ้นเชิง

๒. หลักการดังกล่าวในข้อ ๑ ศาลรัฐธรรมนูญได้เคยมีคำวินิจฉัยที่ ๑๑ / ๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๕๕ เรื่องประธานรัฐสภาขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย มาตรา ๒๐ แห่งร่างพระราชบัญญัติทางหลวง (ฉบับที่..) พ.ศ. ซึ่งบัญญัติให้เพิ่มความเป็นมาตรา ๔๖/๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ห้ามมิให้ผู้ใดชุมนุมกันในเขตทางหลวงในลักษณะที่เป็นการกีดขวางการจราจร หรืออาจเป็นอันตรายเสียหายแก่ยานพาหนะหรือผู้ใช้ทางหลวง เว้นแต่ได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้อำนวยการทางหลวงหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้อำนวยการทางหลวง ...” ซึ่งศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า บทบัญญัติดังกล่าวขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๔๔ (ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๐ ซึ่งใช้บังคับในขณะนั้น) เนื่องจากการจำกัดเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธ เพราะการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธเป็นเสรีภาพขั้นพื้นฐานของประชาชนตามที่รัฐธรรมนูญได้บัญญัติไว้

๓. นัยดังกล่าวตามข้อ ๑ ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติว่า “การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพมิได้” แต่ตามร่างพระราชบัญญัติจัดระเบียบการชุมนุมในที่สาธารณะ พ.ศ. มาตรา ๕ ที่บัญญัติว่า “ห้ามมิให้ดำเนินการชุมนุมในที่สาธารณะที่มีลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ... เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาคำขออนุญาตชุมนุมในที่สาธารณะ” นั้น แสดงให้เห็นว่าการชุมนุมจะกระทำได้อาจต้องได้รับการอนุญาตจากคณะกรรมการดังกล่าวเท่านั้น อันเป็นการจำกัดสาระสำคัญของสิทธิเสรีภาพในการชุมนุม จึงไม่อาจกระทำได้

๔. การชุมนุม แสดงถึงการมีส่วนร่วมในการแสดงออกซึ่งความคิดเห็นและการเรียกร้องต้องการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประชาชนที่ได้รับความเดือดร้อน ซึ่งอาจไม่มีสิทธิมิเสี่ยงในกระบวนการทางการเมือง และไม่มีพื้นที่ในสื่อกระแสหลัก

๕. บทบัญญัติมาตรา ๘ ที่ว่าด้วยที่มาและองค์ประกอบของคณะกรรมการพิจารณาคำขออนุญาตชุมนุมในที่สาธารณะนั้น มาจากหน่วยงานด้านความมั่นคงของประเทศเป็นหลัก แสดงให้เห็นถึงเจตนารมณ์ของผู้ร่างพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว ถือเอาว่าการชุมนุมทุกประเภทขัดต่อความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง และส่งผลต่อความมั่นคงของประเทศ ซึ่งโดยหลักการแล้วการชุมนุมเป็นเรื่องการใช้สิทธิและเสรีภาพตามระบอบประชาธิปไตยที่ถูกรองรับโดยรัฐธรรมนูญ และกติการะหว่างประเทศ ซึ่งเป็นมาตรฐานที่ทั่วโลกให้การยอมรับ

๖. บทบัญญัติมาตรา ๑๒ ว่าด้วยการสันนิษฐานว่าบุคคลที่ปราศรัย รวมถึงผู้ให้คำปรึกษาช่วยเหลือ ชักชวน ยุยง หรือสนับสนุน เป็นผู้จัดให้มีการชุมนุม ซึ่งจะเชื่อมโยงไปสู่บทกำหนดโทษตามมาตรา ๑๗ มาตรา ๑๘ และมาตรา ๑๙ นั้น เป็นการให้อำนาจเจ้าหน้าที่ของรัฐสามารถลิดรอนสิทธิของบุคคลต่างๆ ได้อย่างกว้างขวางตามอำเภอใจ

๗. บทบัญญัติมาตรา ๑๖ ว่าด้วยเจ้าหน้าที่หรือผู้ใช้อำนาจสลายการชุมนุม ไม่ต้องรับผิดชอบทางแพ่ง ทางอาญา ในกรณีเป็นการปฏิบัติหน้าที่ในการสลายการชุมนุม โดยการสุจริต ไม่เกินกว่าเหตุ หรือไม่เกินความจำเป็น นั้น เป็นการขัดต่อหลักการตรวจสอบถ่วงดุลฝ่ายบริหาร และฝ่ายนิติบัญญัติ โดยฝ่ายตุลาการ และ

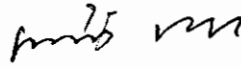
เป็นการลิดรอนสิทธิในการเข้าถึงความยุติธรรมของประชาชน บทบัญญัติดังกล่าวอาจมีผลทำให้เจ้าหน้าที่ดูแลอำนาจโดยปราศจากการตรวจสอบ และเป็นการตอกย้ำวัฒนธรรม “ผู้กระทำผิดลอยนวล”(Impunity) ซึ่งกำลังกักร่อนสังคมประชาธิปไตยไทยในขณะนี้

จากเหตุผลข้างต้น คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ มีข้อเสนอต่อรัฐสภา และรัฐบาล ดังนี้

๑. รัฐสภาไม่ควรรับหลักการร่างพระราชบัญญัติจัดระเบียบการชุมนุมในที่สาธารณะ พ.ศ.
๒. รัฐบาลควรพิจารณาจัดทำร่างกฎหมายที่ส่งเสริมการใช้สิทธิเสรีภาพในการชุมนุมตามรัฐธรรมนูญ โดยรัฐมีหน้าที่อำนวยความสะดวกและคุ้มครองการใช้สิทธิดังกล่าวของประชาชน

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(นายเสน่ห์ จามริก)

ประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

สำนักคุ้มครองสิทธิมนุษยชน โทร ๐ ๒๒๑๕ ๒๕๘๐ ต่อ ๑๐๑๖ และ ๑๐๒๐

โทรสาร ๐ ๒๒๑๕ ๓๕๗๒

สำเนาฉบับ

ที่ สม ๐๐๐๓ / ๕๐๖๙

สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
๔๒๒ ถนนพญาไท ปทุมวัน กรุงเทพฯ ๑๐๓๓๐

๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๑

เรื่อง การร่วมประชุมกับคณะกรรมการรักษาความสงบเรียบร้อยภายในประเทศ
ในคณะกรรมการการทหาร วุฒิสภา

เรียน ประธานคณะกรรมการการทหาร วุฒิสภา

อ้างถึง หนังสือคณะกรรมการการทหาร วุฒิสภา ค่วนที่สุด ที่ สว(กมธ๒)๐๐๑๐/๗๑๖ ลงวันที่ ๑๑ สิงหาคม
๒๕๕๑

ตามหนังสือที่อ้างถึง คณะกรรมการการทหาร วุฒิสภา ได้เชิญประธานกรรมการสิทธิ
มนุษยชนแห่งชาติ เข้าร่วมประชุมคณะกรรมการฯ เพื่อให้ความเห็นเกี่ยวกับการกำหนดกรอบและ
ขอบเขตของการชุมนุม และร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการชุมนุมในที่สาธารณะ พ.ศ. ความละเอียด
แจ้งแล้ว นั้น

ประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้พิจารณาเห็นว่า การพิจารณาให้ความเห็นเกี่ยวกับ
เรื่องดังกล่าวข้างต้น เป็นเรื่องที่มีความสำคัญ และมีประเด็นที่ต้องพิจารณาในรายละเอียดมาก ซึ่งต้องให้ผู้ที่มี
ความรู้และประสบการณ์ในด้านการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชน มีส่วนร่วมในการพิจารณาและ
แสดงความคิดเห็นในเรื่องดังกล่าวด้วย จึงเห็นสมควรเลื่อนการชี้แจงต่อคณะกรรมการฯ ไปก่อน

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายประณู สุวรรณภักดี)

รองเลขาธิการ รักษาการแทน

เลขาธิการคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

สำนักคุ้มครองสิทธิมนุษยชน

โทร ๐ ๒๒๑๕ ๒๕๙๐ ต่อ ๑๐๑๖, ๑๐๒๐ (นางเยาว์, ภพธรรม)

โทรสาร ๐ ๒๒๑๕ ๓๕๗๒

42

ร่าง
พิมพ์

ด่วนที่สุด

ที่ สว(กมธ๒) ๐๐๑๐/๗๖๖

คณะกรรมการกิจการการทหาร

วุฒิสภา

ถนนอุทพงษ์ใน กทม. ๑๐๓๐๐

๗ สิงหาคม ๒๕๕๑

เรื่อง ขอเชิญไปร่วมประชุมกับคณะอนุกรรมการรักษาความสงบเรียบร้อยภายในประเทศ
ในคณะกรรมการการทหาร วุฒิสภา

กราบเรียน ประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการชุมนุมในที่สาธารณะ พ.ศ.

ด้วยคณะกรรมการการทหาร วุฒิสภา ซึ่งดำเนินการสืบเกี่ยวกับพิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติ พิจารณาสอบสวน หรือศึกษาเรื่องใด ๆ ที่เกี่ยวกับกิจการทหาร การป้องกันประเทศ
การรักษาความมั่นคง การปกป้องผลประโยชน์ของชาติ การพัฒนาประเทศ และกิจการอื่น ๆ
ที่เกี่ยวข้องได้มีมติเมื่อคราวประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๑ วันจันทร์ที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๑
ตั้งคณะอนุกรรมการรักษาความสงบเรียบร้อยภายในประเทศ โดยมีภารกิจเกี่ยวกับการพิจารณาศึกษา
ถึงสาเหตุวิธีการสกัดกั้นปัญหา รวมทั้งแนวทางการป้องกัน เพื่อปกป้องและพิทักษ์รักษาความสงบ
เรียบร้อยให้เกิดความมั่นคงและความปลอดภัยแก่ประเทศชาติและประชาชน แล้วรายงานผลการ
พิจารณาศึกษาต่อคณะกรรมการการทหาร วุฒิสภา ซึ่งคณะกรรมการฯ ได้พิจารณาเห็นว่าขณะนี้
สถานการณ์การชุมนุมประท้วงได้ทวีความรุนแรงเพิ่มจนอาจกลายเป็นการก่อจลาจลหรือการก่อการร้าย
ได้ ทั้งนี้เป็นเพราะหน่วยงานที่รับผิดชอบอาจยังไม่ได้กำหนดนโยบาย ยุทธศาสตร์ และการจัดองค์กร
เฉพาะในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว อีกทั้งในกฎหมายรัฐธรรมนูญยังได้กำหนดให้บุคคลย่อมมีเสรีภาพใน
การชุมนุม ในฐานะที่ท่านเป็นผู้มีความรู้ และประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องสิทธิเสรีภาพของประชาชน
คณะกรรมการฯ จึงมีความประสงค์ขอรับทราบแนวความคิดเรื่องการชุมนุมประท้วง ดังนี้

๑. ควรต้องมีข้อกำหนดกรอบและขอบเขตของการชุมนุมนี้อย่างไร
๒. ควรต้องมีร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการชุมนุมในที่สาธารณะ พ.ศ. เพื่อใช้
บังคับหรือไม่ และหากเห็นว่าจำเป็นต้องมีพระราชบัญญัตินี้แล้ว ควรกำหนดหลักการและเหตุผล
อย่างไรจึงจะเหมาะสม

ในการนี้...

- ๒ -

ในการนี้ คณะกรรมาธิการฯ มีความประสงค์ขอเชิญท่านไปร่วมประชุมชี้แจงกับ คณะอนุกรรมาธิการฯ ในวันอังคารที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๑ เวลา ๑๓.๓๐ นาฬิกา หมายเลข ๑๑๑ ชั้น ๑ อาคารรัฐสภา ๒ พร้อมทั้งเอกสารประกอบการพิจารณา ๑๔ ชุด (ถ้ามี)

จึงกราบเรียนมาเพื่อโปรดไปร่วมประชุมกับคณะอนุกรรมาธิการฯ ตามกำหนด วัน เวลา และสถานที่ดังกล่าวข้างต้น จักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

พลเรือเอก

ประธานคณะกรรมาธิการการทหาร วุฒิสภา

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

สำนักกรรมาธิการ ๒

กลุ่มงานคณะกรรมาธิการการทหาร (คุณพิชญ์พร รุ่งเรือง)

โทร. ๐ ๒๘๓๑ ๕๑๗๕

โทรสาร ๐ ๒๘๓๑ ๕๑๗๘